

Αν βρεθώ σε δύσκολα χειρουργεία, κάνω νοερά προσευχή... Σας εξομολογούμαι ότι πολλές φορές «εφημερεύει» ο ίδιος ο Χριστός και ζούμε την παρουσία Του...

/ Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη

Παναγιώτης Δημακάκος:

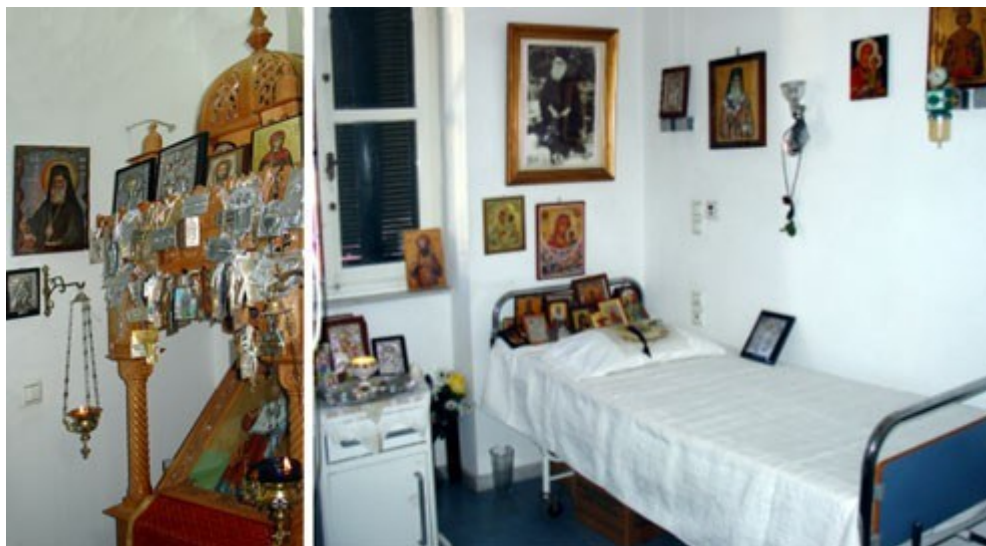
Ο ομότιμος καθηγητής της Ιατρικής Αθηνών περιγράφει περίπτωση θείας παρέμβασης στο χειρουργείο...

Στον Γιώργο Ρήγα

Ο πραγματικός ερευνητής αναζητά την αλήθεια και, τελικά, εκεί είναι που συναντά τον Θεό. Τέτοιο είναι το παράδειγμα του Παναγιώτη Δημακάκου, ομότιμου καθηγητή της Ιατρικής Σχολής Αθηνών, ο οποίος σημειώνει στην «Κιβωτό της Ορθοδοξίας»:

«Θρησκεία και επιστήμη είναι δίδυμες αδελφές. Δεν συγκρούονται, αλλά είναι πυλώνες του κτιρίου που λέγεται αλήθεια».

Φλογερός ευπατρίδης και πρωτοπόρος στον τομέα της αγγειοχειρουργικής, με χιλιάδες επεμβάσεις στο ενεργητικό του, γνώρισε την αναγνώριση σε μεγάλα ιατρικά κέντρα στο εξωτερικό, αλλά επέστρεψε για να δημιουργήσει στον τόπο του. Παρά τις πολλές διακρίσεις του, με σεμνότητα και συγκίνηση εξομολογείται πως έχει την προσευχή ως νοερό όπλο. **Με προσωπική του φροντίδα, το δωμάτιο στο οποίο κοιμήθη ο Άγιος Νεκτάριος στο Αρεταίειο Νοσοκομείο έγινε χώρος προσκυνήματος, ενώ το παρεκκλήσι του αγίου στο νοσοκομείο αγιογραφήθηκε με τα θαύματά του.**

Από τη μακρά εμπειρία σας στο χειρουργικό τραπέζι, έχετε ζήσει περιπτώσεις θείας παρέμβασης;

Τα παραδείγματα είναι πάρα πολλά. Μπορώ να σας πω την περίπτωση ενός αρρώστου 52 ετών από τη Σαμοθράκη, με 5 παιδιά, όπου είχε αποφραγμένη την αορτή του. Καθάρισα την αορτή και είδα ότι οι βλάβες αυτές προχωρούσαν και στις νεφρικές αρτηρίες. Αν μείνουν οι νεφροί μία ώρα χωρίς ροή αίματος και οξυγόνο, νεκρώνουν. Αυτό τότε δεν φαινόταν στις εξετάσεις και είχε ήδη περάσει μισή ώρα, ώσπου να καθαρίσω την αορτή και να την κλείσω. Συνειδητοποιώ πλέον ότι θα έχω έναν νεφροπαθή ασθενή, που θα πρέπει 2 και 3 φορές την εβδομάδα να υποβάλλεται σε αιμοκάθαρση. Με λούζει κυριολεκτικά κρύος ιδρώτας, τα νεότερα παιδιά βέβαια δεν συνειδητοποιούν τίποτα, και εκείνη την ώρα ψελλίζω μέσα από τη μάσκα τρεις φορές, σαν προσευχή: «Γλυκέ μου Χριστέ, άπλωσε τα χέρια Σου και κατηύθυνε τα δικά μου δάχτυλα». Όπως έχω ανοιχτή την αορτή και εκφύονται τα αγγεία, «τυφλά» βγάζω με τις λαβίδες ό,τι σκληρά αθηρώματα και σε λιγότερο από μισή ώρα κάνω την πιο «τρελή» επέμβαση που θα μπορούσα να κάνω. Πέντε παιδιά τον περίμεναν εκεί έξω κι εγώ έκανα κάτι ανορθόδοξο!

Όταν κάναμε την επομένη μια ενδοφλέβια αγγειογραφία, που μας φωτογραφίζει τις

αρτηρίες, ομολογώ ότι ο ασθενής φαινόταν, όχι σαν να είναι χειρουργημένος, αλλά όπως τον γέννησε η μάνα του. Σαν να μην είχε αρρωστήσει ποτέ! Τότε στην επίσκεψή μου επάνω έκανα ομολογία στους νέους συναδέλφους μου: «Δεν χειρούργησα εγώ, παρακάλεσα και χειρούργησε κάποιος άλλος». Δεν το ξεχνώ ποτέ αυτό.

**Ψελλίζω μέσα από τη μάσκα τρεις φορές, σαν προσευχή: «Γλυκέ μου Χριστέ, άπλωσε τα χέρια Σου και κατηύθυνε τα δικά μου δάχτυλα»
Μπορούμε να μιλήσουμε και για περιστατικά που έχουν επανέλθει;**

Θυμάμαι το παράδειγμα ενός ασθενούς που παρουσίασε ανακοπή της καρδιάς και είχε διάρκεια ανάνηψης πλέον της μίας ώρας. Όταν επανήλθε, με σοβαρότητα και ικανοποίηση, σαν να συμμετείχε ενεργά στην όλη διαδικασία. «Γιατρέ, είχατε σοβαρό πρόβλημα μαζί μου. Αργήσατε και κουραστήκατε πολύ», μου είπε και με ευχαρίστησε. Οι άρρωστοι σε «αποχωρητικές» καταστάσεις, όταν καταβάλλουμε προσπάθειες επανόδου τους στη ζωή, φαίνεται ότι συμμετέχουν στη διαδικασία αυτή. Κάποιοι μαρτυρούν ότι βρέθηκαν σε κάποιον κόσμο φωτεινό και όμορφο. Είναι ικανοποιημένοι. Κάποιοι άλλοι περιγράφουν λεπτομέρειες από τις ιατρικές μας ενέργειες, ακόμη κι από συζητήσεις, κατά τον χρόνο της ανάνηψης.

Εσείς προσωπικά έχετε προσευχηθεί για ασθενείς σας;

Χειρούργησα μια γυναίκα 65 ετών στην καρωτίδα, σε μια, κατά τα άλλα, επέμβαση ρουτίνας. Η ασθενής όταν ξύπνησε από τη νάρκωση ήταν ημιπληγική από τη μία πλευρά, στο χέρι και στο πόδι, δεν επικοινωνούσε κι έλεγε πράγματα ασυνάρτητα. Στην αγγειογραφία και στο κρανίο όλα έδειχναν απολύτως φυσιολογικά. Μιλώ με τους συγγενείς κι ανοίγω για δεύτερη φορά, προκειμένου να ελέγξω. Ακολούθησε συμβούλιο καθηγητών, ειδικών, αλλά κανείς δεν μπορούσε να δώσει απάντηση. Αποφασίσαμε την παραμονή της ασθενούς στη Μονάδα Εντατικής Θεραπείας μέχρι την άλλη ημέρα το πρωί, σε βαθιά νάρκωση. Δεν θα ξεχάσω την ημερομηνία: 8 Νοεμβρίου 2006, παραμονή του Αγίου Νεκταρίου. Δεν μπορούσα να εκκλησιαστώ, γιατί είχα στις 7 το πρωί προγραμματισμένο χειρουργείο.

Γινόταν αγρυπνία στον Ι.Ν. του Αγίου Νεκταρίου στο Νέο Ηράκλειο. Στάθηκα για πολλή ώρα, παρακάλεσα τον άγιο και κοινώνησα. Την επομένη νωρίς το πρωί άνοιξα τον μικρό ναό που έχουμε φτιάξει για τον άγιο στο Αρεταίειο, άναψα ένα κεράκι, ζήτησα και πάλι τη βοήθειά του και πήγα και χειρούργησα. Η ασθενής ξύπνησε, είχε θαυμάσια επικοινωνία με το περιβάλλον, κινούσε ελεύθερα όλα τα άκρα, πήρε το πρόγευμά της κανονικά, σαν να μην είχε συμβεί τίποτα, με φυσιολογική επικοινωνία μαζί μας.

Νιώθετε την παρουσία του αγίου στο Αρεταίειο;

Ο άγιος, αφότου εγκαταστάθηκε μόνιμα το 1908 στην Αίγινα, σπάνια την εγκατέλειπε. Απέκρυπτε, μάλιστα, το πρόβλημα της υγείας του, υποφέροντας σιωπηλά τους σωματικούς πόνους και το βαρύ μαρτύριο. Όταν, όμως, η κατάστασή του επιδεινώθηκε, δέχθηκε την υπόδειξη του γιατρού για εισαγωγή σε νοσοκομείο της Αθήνας. Έκτοτε παραμένει μεγάλη η ευλογία του για το Αρεταίειο και το πανεπιστήμιό μας, αφού φιλοξένησε για νοσηλεία τον μεγάλο άγιο του 20ού αιώνα. Σύμφωνα με προσωπική μαρτυρία του ιατρού Καραπλή, οι γάζες που είχαν χρησιμοποιηθεί με την κοίμησή του ευωδίαζαν και γι' αυτό δεν τις πέταξαν, αλλά τις τοποθέτησαν μέσα στη γη. Νοσηλεύτηκε στη γ' θέση (απορίας), όπου στην παρακείμενη κλίνη νοσηλευόταν ύστερα από ατύχημα ένας παραπληγικός ασθενής. Από τότε κιόλας, αμέσως μετά την κοίμησή του, εκδηλώθηκε το πρώτο από μια σειρά θαυμάτων του Αγίου Νεκταρίου στο νοσοκομείο μας. Κατά την αλλαγή του ιερού λειψάνου, η μοναχή Ευφημία τοποθέτησε τη φανέλα του αγίου στο κρεβάτι του παραπληγικού, ο οποίος αιφνίδια σηκώθηκε και άρχισε να βηματίζει ελεύθερα. Έκτοτε, στο δωμάτιο υπάρχει η εικόνα του, ένα καντήλι που καίει συνεχώς και από το 2000 είναι τόπος προσκυνήματος, χωρίς να νοσηλεύονται ασθενείς. Όνειρό μου ήταν ο χώρος αυτός να γίνει εκκλησία και μάλιστα είχα βρει και τα οικονομικά

μέσα για να το υλοποιήσω... αλλά η διοίκηση δεν ήθελε να ακούσει τίποτα από αυτά.

Αμέσως μετά την κοίμησή του Αγίου Νεκταρίου, εκδηλώθηκε το πρώτο από μια σειρά θαυμάτων του στο νοσοκομείο μας. Κατά την αλλαγή του ιερού λειψάνου, η μοναχή Ευφημία τοποθέτησε τη φανέλα του αγίου στο κρεβάτι του παραπληγικού, ο οποίος αιφνίδια σηκώθηκε και άρχισε να βηματίζει ελεύθερα

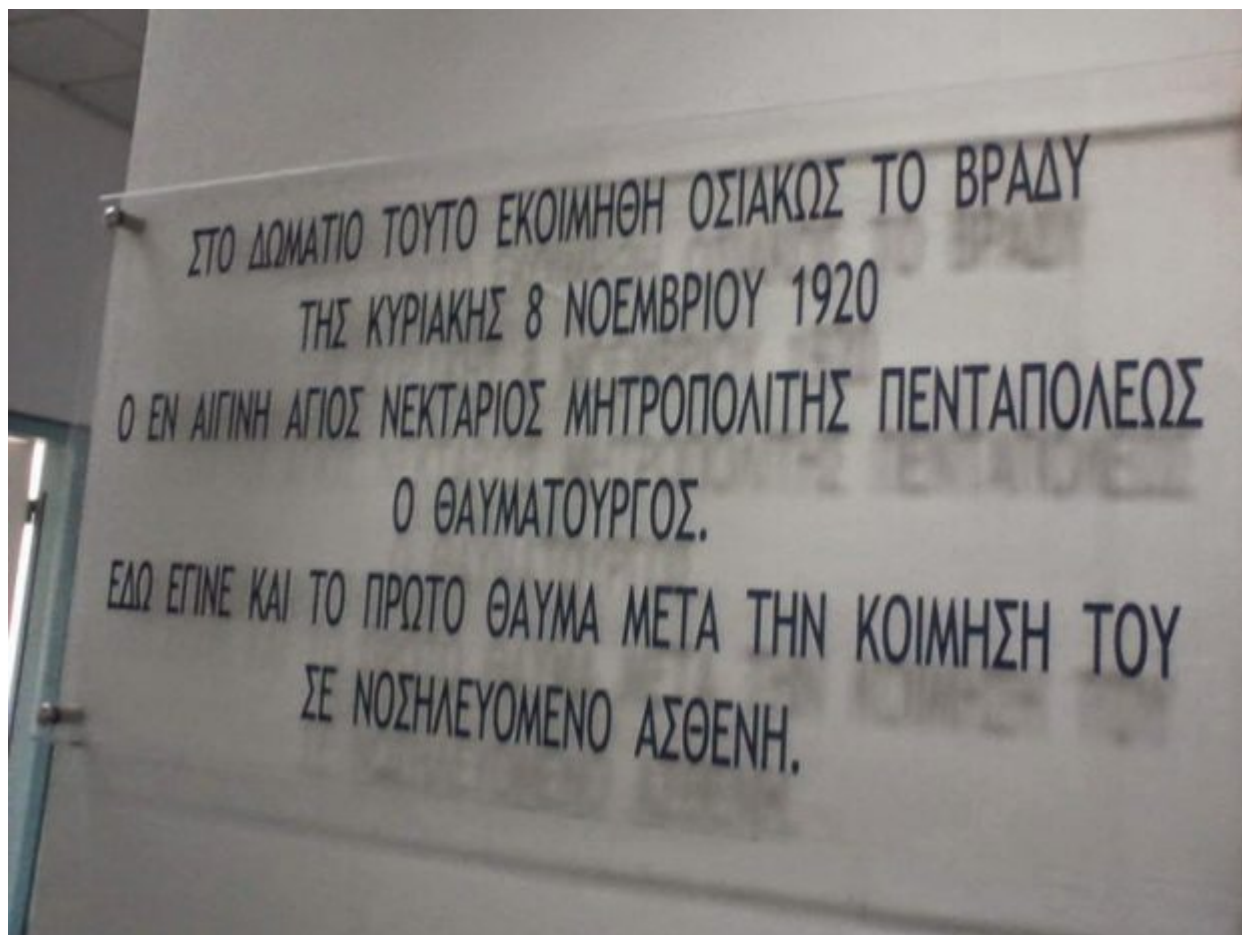
Πολλοί επιστήμονες κοιτάζουν με δυσπιστία ό,τι δεν εξηγείται με όρους επιστημονικούς. Τι θα τους λέγατε;

Ο αληθινός επιστήμονας αναζητά την αλήθεια. Επειδή ο Θεός αλήθεια εστί, εξαρτάται από τον Θεό. Γίνεται έτσι λάτρης, μύστης, ακόλουθος, μαθητής του. Ο ίδιος, ομολογώ, δεκαετίες τώρα, δεν χειρουργώ χωρίς να έχει προηγηθεί προσευχή και, κατά κανόνα, καθαρίζω με το αντισηπτικό την περιοχή του δέρματος που θα χειρουργήσω, ξεκινώντας με το σημείο του Σταυρού για ευλογία.

Αν, μάλιστα, βρεθώ σε δύσκολα χειρουργεία, κάνω νοερά προσευχή. Σας εξομολογούμαι ότι πολλές φορές «εφημερεύει» ο ίδιος ο Χριστός και ζούμε την παρουσία του...

Με τις μαρτυρίες αυτές μπορώ να πω σε κάθε συνάδελφο: το απόλυτο είναι θεία κτίση. Το σχετικό με την πρόοδο της επιστήμης, την πείρα, την Τέχνη, την τόλμη και την αρετή χειρουργούμε. Δεν ανήκει, όμως, σε εμάς το 100%. Μπορεί να έχω εκτελέσει μία επέμβαση 200.000 φορές και ύστερα από τόση πείρα να παρουσιάσει κάποιος μια εμπλοκή, ένα κακό. Γι' αυτό ο ίδιος προσωπικά έχω την προσευχή ως νοερό όπλο.

Η ασθένεια είναι κρίκος θρησκείας και επιστήμης. Αυτές οι δύο είναι δίδυμες αδελφές. Δεν συγκρούονται, αλλά είναι πυλώνες του κτιρίου που λέγεται αλήθεια.

Από τη μακρά εμπειρία σας, έχετε γνωρίσει ασθενείς που ξεπέρασαν το κλινικό πρόβλημα με όπλο την πίστη τους;

Ασθενείς με πίστη έχουν ιδιαίτερο χάρισμα, είναι γαλήνιοι, ήρεμοι, γεμάτοι ελπίδα και προσευχόμενοι συγκεντρώνουν περισσότερη δύναμη. Το θαύμα, άλλωστε, είναι προϊόν πίστεως, δώρο μέγιστο για όσους την κατέχουν, δύναμη ανεξάντλητη. Το θαύμα εμφανίζεται σιωπηλά, αθόρυβα, και, ξαναλέω, επιτυγχάνεται μέσω πίστεως, η οποία ούτε υποχρεωτική ούτε καταναγκαστική είναι, αλλά εδρεύει και πηγάζει από την ελεύθερη βούληση του ανθρώπου.

Ποια εφόδια πρέπει να έχει ένας νέος γιατρός;

Το κάλλος της ιατρικής επιστήμης βρίσκεται στην εμπιστοσύνη, την οποία ο ίδιος ο Δημιουργός έχει εκδηλώσει για την ιπποκράτεια επιστήμη, για τον διάκονο του ανθρώπινου πόνου στην Παλαιά Διαθήκη: «Και ιατρώ dos τόπον, και γαρ αυτόν έκτισε Κύριος». Ο γιατρός είναι το πρώτο και το τελευταίο πρόσωπο που βλέπει κανείς όταν έρχεται και όταν εγκαταλείπει τα γήινα. Στην ενδιαμέση λοιπόν ζωή, η αποστολή του είναι να φροντίζει την καλή ποιότητα υγείας, διότι χαρά μεγαλύτερη δεν υπάρχει από το να είναι κανείς υγιής. Όλοι καταλαβαίνουμε πόσο ευτυχής είναι ο ζητιάνος, όταν είναι υγιής, συγκριτικά με έναν άρρωστο βασιλιά.

Γι' αυτόν τον λόγο ο γιατρός πρέπει να είναι ένας οικουμενικός ευπατρίδης, όταν πλησιάζει τον άρρωστό του, στοργικός πατέρας, όπως ο Κύριος που μας δημιούργησε, με τριπλή προσωπικότητα: καλό επιστήμονα, ανθρωπιστή και με πίστη στον Χριστό. Αν έχει αυτές τις προϋποθέσεις, τότε μπορεί να δει και τις περιπτώσεις που αναφέραμε με τη θεία παρέμβαση σε πολλές στιγμές της ζωής του.

Έχουμε έναν γερασμένο πληθυσμό, με 120.000 θανάτους και μόνο 100.000 γεννήσεις...

Με την Ελλάδα να ψυχορραγεί στην εντατική μονάδα, έχουμε ελεύθερες τις εκτρώσεις, με 1.000 δολοφονίες κάθε πρωί!

Τι φοβάστε από την κρίση στον τόπο;

Ένα έθνος και μία πατρίδα μπορεί να ελπίζουν, αν η νεολαία υπερέχει των γερόντων, αν οι γεννήσεις υπερέχουν των θανάτων. Τώρα εμείς έχουμε έναν γερασμένο πληθυσμό, με 120.000 θανάτους και μόνο 100.000 γεννήσεις. Με την Ελλάδα να ψυχορραγεί στην εντατική μονάδα, έχουμε ελεύθερες τις εκτρώσεις, με 1.000 δολοφονίες κάθε πρωί! Χίλια ελληνόπουλα κάθε πρωί σκοτώνονται. Αν κοιτάξεις το καρδιογράφημα ενός εμβρύου, θα δεις την καρδιά του να χτυπά από την 4η εβδομάδα. Μιλάμε για δολοφονίες σε άτομα που δεν μπορούν να αμυνθούν. Δείτε τα νούμερα: Πετάμε στους οχετούς 350.000 ζωές τον χρόνο, δηλαδή μια πόλη σαν την Πάτρα. Αντί να στηρίξουμε, λοιπόν, την οικογένεια και τα νέα ζευγάρια, που φοβούνται εξαιτίας της οικονομικής ανασφάλειας, δημιουργούμε αφύσικους στην οικογένεια θεσμούς.

Πηγή: amfoterodexios.blogspot.gr